

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

Yayın Kurulu:
Dr. Mehmet Ali UZ
Prof. Dr. SaİM SAKAOĞLU
Hasan YAŞAR
Ahmet ÇELİK
Ali İŞİK
Av. Serdar CEYLAN

CİLT: 24 • SAYI: 29
26 Kasım 2025 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

[/akademiksayfalar](#)

www.merhabahaber.com

HAFIZ-I KÜTÜP HASAN YÜGRÜK

ÖZEL SAYISI-1

Hasan
YAŞAR

HAFIZ-I KÜTÜP HASAN YÜGRÜK ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

Akademik sayfalarda kadim değerlerimizi tanıtmaya ve tanıtmaya devam ediyoruz. Konya kültür ve medeniyetine hizmet etmiş büyüklerimizi, doğumlarının veya vefatlarının beşli ve onlu yıllarında özel sayılarla gündeme getirme geleneğimiz sürüyor. Bu geleneğin, toplumların hafızasını diri tutmadaki kritik rolünü ihtifalci Mehmet Ziya şu sözlerle veciz biçimde ifade eder: “Büyük adamları anmak öyle büyük bir düsturdur ki, milletin hayat hakkı ona bağlıdır... İçtimai muhitte maddi mevcudiyetini ancak bu vasıta ile temin ve hayat hakkını devam ettirebilir.”

Yine Konya’nın yaşayan irfan sahiplerinden Mustafa Güçlü, kıymet bilme konusundaki tarihî zaafımıza dikkat çekerek şöyle der: “Umumiyetle insanların kadr ü kıymetini hayattayken pek bilemiyoruz. Öldükten sonra yere göğe sığdıramıyoruz. Adeta ölü sevici bir sendroma tutulmuş gibiyiz.”

Bu tespitler, kültürel sorumluluğumuzun önemini bir kez daha hatırlatmaktadır. Bu nedenle, doğumunun 85. yılında Konya’mızın unutulmaz kütüphanecisi Hasan Yügrük Hocamızı gündeme taşıyan Hafız-ı Kütüp

Hasan Yügrük Özel Sayısı ile okuyucularımızın huzurundayız.

Bu özel sayıda Hasan Yügrük’ü farklı yönleriyle ele alan kıymetli isimlerin yazıları yer alacaktır. İlk olarak, İl Halk Kütüphanesi eski müdürü Hasan Coşar’ın Konya Ansiklopedisi’nde kaleme aldığı kısa biyografisi ile başlıyoruz. Ardından, lise yıllarından yakın arkadaşı Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Hocamız hatıralarını paylaşacak.

Yazma Eserler Konya Bölge Eski Müdürü Bekir Şahin, Yügrük’ün kütüphanecilik yönünü analitik bir çerçevede değerlendirecek. “Bana Konya’yı Anlat” serisinde “Yaşayan Konya Hafızaları” kitabının yazarı Ahmet Kuş, kendi bakış açısından bir portre sunacak.

Ayrıca Konya Aydınlar Ocağı Başkanı Mustafa Güçlü, edebiyatçı yazar Ali Işık, Dr. Mustafa Çıpan ve Hilmi Kızılca da Hasan Yügrük’ü farklı yönleriyle ele alan yazılarıyla katkıda bulunacaklar.

Amacımız; hem yaşayan bir değerın kıymetini bilmek hem de Konya’nın kültürel hafızasına katkı sunmaktır. Hasan Yügrük Hocamıza hayırlı ve uzun ömürler diliyoruz; sizleri, özel sayımıza değer katan bu yazılarla baş başa bırakıyoruz.

Hasan Yügrük’ün Biyografisi

Hasan Yügrük, Konya'nın Karatay ilçesine bağlı Sarnıç (günümüzde Nakipoğlu) Mahallesi'nde dünyaya geldi. Babası matbaa mürettibi ve makinisti Hafız Derviş Mehmet, annesi ise Sakyatan köyünden Ayşe Hanım'dır. Eğitimine Konya Mahmut Şevket Paşa İlkokulu'nda başlayan Yügrük; Konya Karma Ortaokulu ve Konya Erkek Lisesi'ni 1958 yılında tamamladı. Aynı yıl girdiği Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden 1963 yılında mezun oldu.

Bir süre öğretmenlik yapan Yügrük, Konya ve Yozgat İmam-Hatip Liselerinde meslek dersleri öğretmenliği yürüttü (1963–1964). Askerliğini tamamladıktan sonra hayatını şekillendiren mesleğe, yani kütüphaneciliğe adım attı. 1967'de Konya Yusufapa Kütüphanesi'nde memurluğa başladı; ardından İl Halk Kütüphanesi'nde müdür yardımcılığı ve müdür vekilliği görevlerinde bulundu. Bu süreçte Fransa'da kütüphanecilik üzerine ihtisas yaptı.

1976–1978 yılları arasında Mevlâna Enstitüsü Müdürlüğünü yürüttü. 18 Mayıs 1978'de Selçuk Üniversitesi Kütüphane ve Dokümantasyon Daire Başkanlığı görevine getirildi ve bu görevi yaklaşık yirmi yıl sürdürdükten sonra 1997'de emekliye ayrıldı.

Konya Bölge Yazma Eserler Kütüphanesi ile Selçuk Üniversitesi kütüphanesi ve basımevi-

nin kuruluşunda etkin rol aldı. Türkiye Kütüphaneciler Derneği, Konya Eski Eserleri Sevenler Derneği, Türkiye Anıtlar Derneği ve Konya Turizm Derneği gibi çeşitli kurumlarda aktif görev aldı.

Eşi Ayşe Dudu Hanım ile evliliğinden Mehmet, Ahmet Fatih (ö. 2002), Haticetülkübra ve Ayşe adlarında dört çocuk sahibidir.

Hasan Yügrük, yalnızca bir kütüphaneci değil; Konya'nın kültür damarını besleyen, yazma eserlerin korunmasına ve gelecek nesillere aktarılmasına büyük emek vermiş bir kültür işçisidir. Bu özel sayı, ona duyulan vefa ve takdirin mütevacı bir ifadesi olarak hazırlanmıştır. Umulur ki bu çalışmalar, hem Konya kültürünün belgelenmesine hem de yaşayan değerlerimizin daha iyi tanınmasına katkı sağlar.

Prof. Dr.
Saim
SAKAOĞLU

DERVİŞ HASAN YÜGRÜK KONYA LİSESİ'NDE SINIF ARKADAŞIMDI

Bizim sınıf, belki de Konya Lisesi'nin tarihinde en kalabalık sınıf idi. İnanılır gibi değil, lise son sınıfa gelmiştiz, 'sınıf mevcudu' 83 kişi... Neredeyse dörtte biri hanım arkadaşlarımız. Elbette üç kişi oturanlar da var. Kocaman bir sınıf... Yıllarca sonra kurduğumuz Konya Lisesi Mezunları Derneği'nin başkanı olduğum dönemde, bir hemşerimizin donattığı bilgisayar laboratuvarı bizim sınıfa kurulmuştu.

Oysa bir alt sınıfta iki şube idik: 5 Ed. A ve 5 Ed. B... Ertesi yıl iki şubeyi bire indirdiler. Ama iki fen şubesi 40-45'er kişilikti. İşin ilgi çekici yanı o yıl Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazanan üç Konyalı'dan ikisi bizim şubeden çıkmıştı: Latif Çakıcı ve Hasan Yüksel... (Üç Hasan'ımızdan biri).

Ben, kürsünün karşısında sıraların en sonuncusundan tam ters köşeye sürgün edildikten sonra Hasan'la tanıştım. Selimiye Kışlası gibi bir sınıf... Bir önceki sınıfta A şubesinde olduğum için hiç tanışmışlığımız yoktu. Ama yeni sıramızın komşusu idi. Girerken çıkarken dostluğumuzu pekiştirmiştik. *Yaşayan Konya Hafızaları* (Konya 2022) dizisinin dördüncü kitabında ne yaramazlıklar anlatılıyor, bir bilseniz. Oysa o köşemizin, Konya söyleyişiyle en ağır âzem öğrencisi Hasan idi. Belki biraz da Yıl-

maz Gürkan.

Bizim o köşe, sınıfın kuş uçmaz kervan geçmez köşesi idi. Tam sipere yattığımızda hocaların bizi görmesi imkânsızdı. Hele hele amiral battı oynarken... Görebilene aşk olsun.

Oysa, nedense ben kendisine Konya Lisesi ilgili ilgili basılı olmayan kitabımda sadece bir defa yer vermişim. O köşenin sakinlerinden (merhum) Yılmaz Ünsay'ı anlatırken şöyle demişim:

Yılmaz ile lise sonda, iki 5 Edebiyat şubesinin birleştirilmesiyle oluşan 83 kişilik sınıfta tanışmıştık. Ben önceleri pence-re kenarında otururken bir şikâyet veya istek sonucu sınıfın öbür köşesine sürülmüştüm. İşte Yılmaz da o köşenin sakinlerindiydi. Oralar sınıfımızın amiral battı oynamak için en uygun yerleri idi. Sakinleri arasında Hasan Yügrük, Yılmaz Gürkan, Şakir Özmen de vardı. (Yılmaz İstanbul'da avukat idi. Avukat olan Şakir ise Yaka'da komşu apartmanların birinde oturuyordu. Covid 19'un zulmüne uğramıştı).

Yügrük ile Konya'ya gelişlerimde karşılaşıyorduk. Özellikle Selçuk Üniversitesi Kütüphanesi'nde görev alınca daha sık karşılaşır olmuştuk. O da kitap dünyasının kahramanı idi, ben de... Elbette bu karşılaşmalara

tarih düşürmek kolay olmayacak.

Yügrük'le arkadaşlığımın yenilenmesi onun Selçuk Üniversitesi'nde göreve başlaması, benim de Erzurum'dan kalkıp üniversitenin düzenlediği bilimsel toplantılara katılmak için Konya'ya gelip gittiğim günlere rastlar. Karşılaşmalarımız ya o dönemdeki rektörlük binasında olurdu ya da Prof. Dr. Erol Güngör Konferans Salonu'nda. Küçük bir hatırlatma. Bu saloonun bahçesinde bulunduğu Eğitim Fakültesi'nde altı yıl dekanlık yaptığım için orada düzenlenen pek çok toplantıda biz de kendi çapımızda görev alıyorduk.

Hasancığımızın kendine has bir konuşma tarzı ve ses tonu vardı. 6 Ed. şubesindeki sesi hemen hemen hiç değişmemiştir. Ne zaman karşılaştık, bana 'Saimciğim' diye hitap eder. Ara da bir 'Arkadaşım' dediğini de eklemeliyim.

O unutmuş mudur bil-

miyorum. Bir yaz tatili dönüşü, Erdemli-Konya Karayolu'nda ilgi çekici bir olayın kahramanı olduk. Yer galiba Silifke-Mut arasında idi. Bir ailenin içinde bulunduğu bir otomobilin durduğunu görmüştüm. Araba sahibinin yardım isteyen bir havası vardı. Durdum. Bir teker sorunları vardı. Önce tanıştık. Arabanın plakası da tanışmamızı kolaylaştırmıştı. Bizim yedek lastiğimiz uyarsa onlara emanet olarak verecek, yollarına devam etmesini sağlayacaktık. Bagajı açtık, dönüş yolu eşyalarımızı dışarıya aldık. Mutlu son. Bizim stepne arkadaşımızın arabasına oluyordu. Neyse, tekeri verip eşyalarımızı yükleyip yola koyulduk. Emanet bizim Çaybaşı'ndaki baba evine bırakılacaktı. O arkadaşımız kim miydi? Vallahi hatırlamıyorum.

Gel zaman git zaman, öğrendik ki bu lastik Hasan Beylere bırakılmış. Galiba, araba sahibi Yügrük Ailesi'nin tanıdığı imiş. Hasancığımız da emaneti

Gazi Lisesi önünde Saim Sakaoğlu ve arkadaşlarıyla birlikte

Gazi Lisesi'nde son sınıf arkadaşlarıyla birlikte

alıp bizi bilgilendirmişti. Böylece biz arabamıza atlayıp Yügrük Ailesi'nin yolunu tutmuştuk. Dönüşte ise stepne tekrar bizim arabanın bagajında idi.

Ahmet Kuş kardeşimin hazırladığı üçlü kitapta onun lise yıllarını anlattığını görüyoruz. Hocalarla olan ilişkileri başlı başına bir zenginlik. Ama biz arkadaşları bu hatıralarda pek görülmiyoruz. Oysa sınıfın o uzak köşesi ne yaramazlıklara tanıklık etmişti. Yazmayalım, belki kendisinden dinleriz. Ama o kitaba aldığı lise yıllarının fotoğraflarında bizim de yer almamız onun vefa duygusunu göstermesi açısından önemli idi.

Konya Aydınlar Ocağı haftalık Salı Sohbetleri'nin birinde Hasan'ımızı değerlendirilmişti: 07 Nisan 2015. 51. Kütüphaneler Haftası'nda Hâfız-ı Kütüp D. Hasan Yügrük'ün 75. yaşı kutlanmış, onun hayatı ve Konya'ya yaptığı hizmetler anlatılmıştı. Biz de bu toplantıya ka-

tılıp bizimle ilgili bir kitabımızı hediye etmiştik.

Benden bir yaş küçük olan (d. 1940) Hasancığma kalan ömründe sağlık, huzur ve mutluluklar diliyorum. Birlikte yaşayıp gidelim gâri...

NOT: Bu yazıyı tamamladığımız gün (23.10.2025), dostumuz kültür insanı Mustafa Sinan Ümit Bey ile yaptığımız bir telefon sohbetinde şöyle bir bilgiye ulaşmıştık: Mersin'in Aydıncık ilçesinde bir üst geçidin adı *Hasan Yügrük Geçidi* imiş. Genel ağa girince gördük ki, bu üst geçide, Aydıncık ilçesi öğretmenlerinden merhum Hasan Yügrük'ün adı verilmiştir. Hatta ekli fotoğrafta, İlçe Milli Eğitim Müdürü Erhan Sarı ile şube ve kurum müdürlerinin 24 Kasım 2024 Öğretmenler Günü münasebetiyle gerçekleştirilen mezar ziyareti dile getirilmişti. Hatırlatalım, bizim Yügrük'ümüzün adının önünde bir de **DERVİŞ** adı vardır.

SURETA “TONYA’LI”, SİRETA “KONYA’LI” HAFIZ’ÜL KÜTÜP DERVİŞ HASAN YÜGRÜK

Dr.
Mustafa
GÜÇLÜ

1 971 yılında ayrıldığım güzel Konya’mıza, 1983 yılında dönmüş ve Meram Tıp Fakültesi’nde ortopedi ihtisasına başlamıştım. 1985’in Ramazan Bayramı’nda tanıştırıldığım **Konya Bölge Yazma Eserler Kütüphanesi Müdürü Mehmet Lütü İKİZ** Bey’in zekasına, hafızasına ve müktesebatına hayran olarak, bir daha hiç ayrılmamıştım. Paramedikal (tıp harici) konulardaki açığımızı kapatabilmek için fırsat buldukça yanına gider, hem pek çok mühim şahsiyetle tanışır, hem de yeni şeyler öğrenirdim.

Halil ÜRÜN Bey’in belediye başkanı olmasıyla kültürel faaliyetlerde hızlı bir artış olmuştu. Bir kültür sevdalısı olarak gittiğimiz bu mekanların en renki simalarından, kendi üslubuyla katkılarda bulunan, dinleyicilere tebessüm ettiren, konuşmalarını uzatınca da bıktıran, ama kolay kolay da susturulamayan, avurtlarının çöküklüğünden bunun, çene ve kulaklarının olduğundan daha uzun görüldüğü ince ve uzun boyuyla hem fenotip hemde genotip olarak fiziken Karadeniz’lilere benzeyen, ama ruhen prototip bir Konya’lı olan bu nev’i şahsına münhasır şahsiyeti gördükçe, Hollywood veya Yeşilçam sektörü bu “bay burun” denilebilecek adamı keşfetsede, bir karakter oyuncusu olarak değerlendirse diye zihnimden den-

siz düşüncelere kapıldığım bir günde ortak dostların tanıştirmasıyla “Sen, Dr.Mustafa Güçlü’sün, benim müdürüm Lütfi Bey’in has adamısın” diye tanıdığını ifade edince hem şaşırmış hemde ziyadesiyle memnun olmuşum. Hakkında densiz benzetmelerimden dolayı da çok hayıflanmıştım.

Benim daha soru sormama fırsat vermeden “Ben Sureta Tonya’lı, Sireta Konya’lıyım” diyerek başladığı konuşmasında, anlattığı ilginç hatıralar ile dikkatimi çekmiş ve gönlümü fetih etmişti. Makinalı tüfek gibi konuşuyordu. Tabii bu sahne her karşılaşmamızda yaşanıyor. Kulağından beslenen biri olarak, hoşuma gitmiyor da değil. Samimiyeti, hasbiliği ve özgün üslubuyla kendini herkese sevdirdiyordu.

Mevlânâ Asitânesi’nin doğusunda bugün Mevlânâ Kültür Merkezi olan bölgede eskiden Aslanlı Kışla ile Şehidler Kabristanı’nın kuzey doğusundan bölge ahalisinin sığır sürülerinin geçtiği mahallede oturduklarını, iyi ud çalan Hacı Dedesi’nin çocuklarının küçükken öldüklerini, hanımı tekrar hamile kalınca, dostlarının “bu çocuğun yaşaması için Allah’a sığın, doğar doğmaz, anasını hiç emmeden dergaha götürüp molla hünkâr’ın (Mevlânâ) gümüş eşinin tozunu ağzına sürdükten

Mustafa Güçlü, Hasan Yügrük, M. Sinan Ümit, Mehmet Altuntaş, Tayyar Yıldırım

sonra anasını emdireceğini, postnişin Mevlevi dedesinin de dua edeceğini” öğütlemeleri üzerine denilenin yapıldığını ve çocuğun adını da Mevlevi Şeyhi’nin “Der-iş Mehmet” diye koyduğunu, bu çocuğunda ileride kendi babası olduğunu bir solukta anlatmıştı. İlk derslerini, İvaz Dede’nin rahle-i tedrisinden geçen babasından aldığını, çocukluk arkadaşı, geleceğin semazenbaşı olacak olan Mustafa Holat ile hükümet meydanında Konya’nın gülleri olan meczupları kızdırdıklarını, kendisinin Saçaklı Sabile’den Mustafa Holat’ın da Salma Helil’den yedikleri dayağı keyifle aktarmıştı.

Babasının çalıştığı Babalık Gazetesi ile teyzeoğlu Mustafa Bahçıvan’ların gazetesi Yeni Meram matbaalarında kitap tozu yuttuğunu, mürekkep kokusu soluduğunu, fakirlik yüzünden para harcamayacağı Yusuf’a Kütüphanesi gibi

mekânlarda vakit geçirmesiyle kitap müptelası olduğunu vurgulamıştı.

Okul dönüş saatlerinde mahalle arkadaşlarından, rahatça gırtlığa gitmeleri için Seyit Küçükbezirci ile Cahit Öztelli’nin çantalarını bir miktar harçlık karşılığı evlerine taşıdığını yakın komşu oldukları için Esin Çelebi Hanımla kardeş gibi büyüdüklerinden bahsederdi. Konya Lisesi’nde 6’dan fazla not vermeyen kimya hocasından yüksek not alınca kopya çektiği zannıyla yapılan sözlü sınavında verdiği cevaplarla hocasını nasıl şaşırttığını, 6 yaşında babasından öğrendiği Osmanlıca ile Darü’l Fünûn kimya kitabından çalıştığını anlatınca hocasının “otur, neredeyse beni de okutacaksın” diye takdir ettiğinin gururunu yaşardı. Kimya-Fizik v.s Fen derslerinde çok başarılı olduğu için kimya mühendisi veya eczacı olmak isterken, rüyasın-

da gördüğü İvaz Dede'nin siyah tesbihini uzatarak "Artık emanet sende" demesiyle hiç düşünmediği ilahiyat fakültesine kaydolunca, bazı cebir derslerini kendisine anlattıran, Eğitim Enstitüsü Müdürü Hocası Ömer Faruk Mesci'yi "Hasan sen man-yak mısın, kimya mühendisi ol-man gerekirken, nasıl ilahiyata gidersin" diye hayrete düşürdü-ğünü anlatırdı.

İlahiyat Fakültesi'nde 3 saat felsefe dersi anlatan Hilmi Ziya Ülken'in dersini gözleri kapalı dinleyince sinirlenen hocasının "Hasan, kaldığım yerden devam et" emrini, büyük bir bilgelikle yerine getirince, hocasının "Çocuklar, sizler uyanık durun, Hasan sen uyuyabilirsin" teveccühüne mazhar olduğunu, bazen de hocasıyla Ankara caddelerinde, Sokrat'ın talebeleriyle, akademi bahçesindeki gibi yürüye-rek, ders yaptıklarını anlatırken, ağzı kulaklarına varırdı. Gidece-ği her yere meşhur bisikletiyle gidip gelirken kendisini Ameri-kan Çizgi Film karakteri Ret Kit'e benzetirdim. "Onun dört ayaklı dül-dülü varsa, Hasan abi'nin de 2 tekerli atı var" diye tebessüm ederdim.

Balıkçılar Düğün Salonu'nda programı biten, sanatçı Ahmet Özdemir, Hasan Abi'nin ifadesi ile nam-ı diğer Kör Ahmet, bazen bir görev-liyle kendisini Yusuf-ağa Kütüphanesi'ne ge-tirtir, çalıp söyleyince akustığı çok güzel olan salonda ud sesini din-

lemenin güzelliğine mest oldu-ğunu anlatırdı. O zamanlar çap-raz karşılarında olan İl Halk Kü-tüphane salonunda semazenba-şı Mustafa Holat'ın yetiştirdiği semazenlere, Ahmet Özdemir'in okuduğu Aşır-ı Şerif'i keyifle din-ler, yemeklerini yerken çorba iç-mekte zorlandığı için, çorbasını içtiği Ahmet Özdemir'e "ülen kör, benim günahım nedir de bu ceremeyi çekiyorum, çorbalar bana, kebablar sana, nedir len bu senden çektiğim" diye çıkıştı-ğını, samimiyetlerinin iyice art-tığı günlerde "Ülen kör, dostlu-ğumuzun devam etmesini isti-yorsan, gazinolarda çalmayı ve içki içmeyi bırakacaksın, ben bu yaştan sonra sarhoş avutamam" diye şakayla karışık nazlanma-sıyla, o illetleri bıraktırmasını bir başarı hikayesi olarak görür-dü.

Mevlânâ İhtifalleri'ne İstan-bul'dan Kâni Karaca, Ahmet Öz-han, Müşerref Tezcan, Neyzen Nezih Uzel gibi nice değerli sa-natçılar geldiğini, Konya Ro-manları'ndan Kadri Şençalar

İkinci Sohbetlerinde, Hasan Yügrük, Mustafa Güçlü, Hasan Yaşar

gelince, “Ana len bizim çingenolu gelmiş” diye Konya romanlarının sevindiğini, Safiye Ayla’nın saatlerce sahneden indirilemediğini, hele bir keresinde, Peygamber soylu kocası Şerif Muhiddin Targan’ın meşhur udunu, Asitaneye (Mevlânâ Müzesi’ne) hediye ettiğini anlatmıştı.

İhtifallerin ekseriyesine Vehbi Koç, karısı Sadberk Hanım ve kızlarının geldiğinde kendilerine rehberlik ettiğini, Konya’yı gezdirdiğini, gittikleri sofralarda garsonlara misafirlerin Koç Ailesi olduğunu fısıldamasıyla, hizmetlerin arttığını ve 50 liralık bahşişleri nasıl kaptıklarını, Konyalı’ların kızılı kahve dedikleri İş kadını Sabriye Yaşamış’ın lokantasına ısrarla gitmek istediklerini, ardından 360 gün oruçlu olan nam-ı diğer Mevlevi Uyur Hoca olan Ali Rıza Özkul Hoca’nın evinde zikir meclisine katıldıklarını, Konya’dan ayrılırken kendisini İstanbul’a davet ettiklerini, ev alıp oturacaklarına söz vermelerine rağmen kabul etmediğini anlatmıştı.

Birgün eline geçen bir yazma eseri ne kadar incelese de hiçbir kayıt bulamadığını, Uyur Hoca’ya götürüp derdini anlattığını, “birde ben bakayım” diyerek incelediğini bir şey bulamayınca “Hasan, bana müsaade et, biraz uyuyayım” deyip uzandığını yarım saat sonra kalkıp, kitap hakkında tüm kayıtları tek tek söylediğini anlatmıştı.

Bir zamanlar ODTÜ’de düzenlenen “Kütüphaneciler” toplantısında Yemek’te garsonlara sessizce “Ben Erdal İnönü’nün baba bir, ana ayrı kardeşiyim” dediğini, garsonların etraflarında fır dönerek hazırladıkları mükellef sofrayla yanındakilere yörük sırtından kurban kesme misali nefis bir ziyafet çekmiş gibi itibar gördüğünü anlatmıştı.

1973 yılında bakanlığın kendisini Fransa, Paris, Sorbon Üniversitesi ile National Biblioteq Kütüphanesi’ne mesleki tecrübe için gönderdiğini, başarılı çalışmalarından dolayı Fransa’da kalması için yapılan cazip teklif-

lere, memleketime hizmet edeceğim, ideali ile kabul etmediğini, Büyükelçimizin, “Buraya her gelen Paris’in renkli gecelerinde savrulup giderken sen geldiğin gibi gidiyorsun” diye takdirlerini sunduğunu anlatmıştı.

Kuaföz denilen kadın berberlerin önünde traş olmayı, saçını kestirmeyi fitratına ters bulduğu için iki arkadaş olarak birbirlerini traş ederek, berber parasından da tasarruf ettiklerini, 1 yıl sonra Konya’ya döndüklerinde Müdür’ü Lütfi Bey ile tecrübelerini paylaştıklarını anlatmıştı.

1975 yılında vefat eden Koyunoğlu Müzesi’nin sahibi Ahmet İzzet Koyunoğlu’nun cenazesine giderlerken M.Lütfi Bey “Keşke Koyunoğlu’nun bir çocuğu olsaydı, neslini devam ettirir, eserlerine sahip çıkardı, bu eserler şimdi ne olacak?” diye endişelerini dile getirince kendisinin de “Bırak Koyunoğlu’nu o öldü gitti, asıl sen kendini düşün, biran evvel evlen, arkandan sana sahip çıkan çocukların

olsun” demesi üzerine M.Lütfi Bey’in, “benim şartlarıma göre birisini bulmak gerek, bekâr, tesettürlü, biraz da güzel olmalı. Dul olursa eski kocası ile beni mukayese eder, tesettürsüz olursa ben zamanında böyle evlilik yapan dostlarımı çok eleştirdiğim için eleştiriler misliyle bana döner. Çok güzel olursa, göze gelir, çirkin olursa benim içime sinmez diye isteklerini sıralayınca “bu günlerde kütüphaneye sürekli gelen öğretmen Gönül Mumcu hanım münasip olduğunu, baykuşun kısmeti olan serçelerin kendi kanatlarıyla yanına geldiği gibi, Gönül Hanım da senin kısmetin olarak geliyor, gel bu fırsatı kaçıрма” diye ısrar ettiğini, Gönül Hanım’ı tanıyan ve nazı da geçen Dr.Ali Kemal Belviranlı’ya beraber gidip talip olduklarını nikahlarını da dönemin valisi Hazım Oktay Başer’in şahitliği ile evde kıyıldığını anlatmıştı.

Türkistan Mücahidi Hâki Efendi’yi çok iyi tanıdığını, “Peygamber ilmi” denilen Remil ilmine sahip, manevi derinliği

İlkokul arkadaşları ile birlikte (1952)

çok yüksek bir zat olduğunu, Aslanlı Kışla Komutanı Namık Paşa'nın mübarek bir zatın türbesi yanına yaptırdığı Ovaloğlu Camii Haziyesi'nde o mübareğin yanında kaldığını anlatmıştı. Bu Namık Paşa'nın rebâb üstâdı, bankacı, Vehbi Koç'unda muhasebe müdürü olan torunu Sabahattin Volkan ve eşi Türkkan Hanım, her ihtifalde Konya'ya gelince Ovaloğlu Camii'nde Hâki Efendi'yi ve o mübarek yatırını ziyaret ettiklerini de bahsederdi.

1977'de Selçuk Üniversitesi Rektörü Ali Rıza Çetık Hoca'nın daveti ile kütüphanelerini kurmak üzere üniversiteye geçerek olağanüstü gayretle çalıştığını, kütüphane çalışanlarından oruç tutmayan veya Cuma namazına gitmeyen, bazı erkek memurları görünce "hayrola bunlar hayırlı nifazlı kadınlar mı da gitmiyorlar" diye espiri yapınca, bazı memurların utanıp gitmeye

başladığını, bazen de "Hey millet, bugün Cuma, herifler günü, herif olan gelsin" diyerek, gitmeyenlere laf çarparak, onları hicvettiğini, Hanım memurelerin de "Ne yani Hasan abi, Cuma bizim günümüz değil mi?" diye itiraz edince Hasan Abi, "zaten bütün günler sizin, eh yarım saat de bizim olsun" diyerek hanımları gönüllediğini anlatmıştı.

1988'de Lütfi Bey'in ardından, Saf, temiz, dürüst, harbi ve samimi olmanın mükafatını gönüllere taht kurarak gördüğü için, 1998 yılında ilk defa tören düzenlenen bir eleman olarak emekliye ayrıldığını anlatmıştı. Çocukluğundan beri kitabın tozunu, mürekkebin, kokusunu içine çektiği için kitaplardan kütüphanelerden kopmadığını ve aradığı dostlarını bulduğu kültürel mekânları kaçırmadığını anlatırdı. İşte bende Hasan Abi'yi bu mekanlarda tanıma

şerefine nail olmuşum. Kambersiz düğün olmaz misali her etkinlikte Hasan Abi'yi görmek vakayı adiyedendi. Hayatını mesleğine vakfettiği için zengin olamadı. Tüm birikimi aileden kalan meblağ ve çocuklarının takviyesi ile 1974 model bir arabası ile kooperatife girerek 10 yılda birazda borçlanarak sahip olabildiği bir dairesi olmuştu. Lütfi Bey'in, mevcut tasarrufu olan altınlarını vererek, borcunu ödemesini istediğini, nazlanınca "nasıl ödeyeceğini de hiç düşünme, kardeşin kardeşe borcu olmaz" diyerek altınları takdim ettiğini anlatmıştı.

Benimde 1996'dan beri devam ettirdiğim Selçuklu Salı Sohbetleri'ni de kaçırmazdı. Her karşılaşmamızda ve bulduğu her fırsatta, herkese yaptığı gibi bana da hemen birşeyler anlatırdı. Bütün bu yazdıklarım, işte bu anlattıklarından bir demettir.

2002'de Aydınlar Ocağı başkanı olunca, Akça Konak'ta, Hekim Evi'nde, Sille Kültür Evi'nde, İl Halk Kütüphanesi'nde

si'nde yaptığımız ve halen 30 yıldır yapmakta olduğumuz Salı sohbetlerine yakın zamana kadar gelirdi. Birkaç kez bize de konuşma yapmıştı. Ama diğer her konuşmacının ardından mutlaka bir katkıda bulunurdu. Fakat susturmak pek mümkün olmazdı. Son zamanlarda eşinin hastalığı, ardından vefatı ile gelemey olmuştu. 80 yaşını da geçmişti. Bu yüzden bazen biz ziyaretine gider, hatıralarını evinde dinlerdik. Hasan Yaşar Bey'in, Hasan Yügrük Ağabey için 85.Yaşında çıkaracakları akademik sayfaya bir yazı talebinde bulunmasıyla bütün bunları yazmış oldum. Ardından 28 Kasım 2025 tarihinde, doğumunun 85.yılında dostlarıyla buluşturmak için bir Saygı Gecesi plânladık. Konya Aydınlar Ocağı olarak, Hasan Abi'ye ocağın ve Konya'nın borcunu bir miktar ödemeyi düşündük.

Rabb'im tam bir Konya'lı olan Hafız'ül Kütüp, Derviş Hasan Yügrük Ağabey'e Sıhhat, Afiyet ve Hayırlı Ömürler Versin.

Yusufağa Kütüphanesi'nde

Bekir
ŞAHİN

HASAN YÜGRÜK VEFASIYLA, HİZMETİYLE BİR KÜTÜPHANE DERVİŞİ

Hayatın en güzel tarafı, içinde kitap kokusu olan bir ömrün tanığı olabilmektir. Bizim kuşağımız için bu şahitliğin en nadide isimlerinden biri, hiç şüphesiz Hasan Yügrük abimizdir. Onu tanıyan herkes bilir: kütüphaneciliği bir meslek değil, bir meşrep, bir dervişlik hali olarak yaşar.

Bugün seksen beş yaşını geçmiş, doksanın eşiğine basmış

olmasına rağmen hâlâ kitapla hemhâldir; hâlâ her gün yeni bir eseri satır satır okuyup notlar alır, hâlâ yeni bir keşif heyecanı ile bilgisayarının başında arşiv düzenler. Evine uğradığınızda karşınıza çıkan manzara, bir kütüphanenin gönül yansıması gibidir: raflarda dizilmiş yüzlerce kitap, düzenli klasörler, etiketlenmiş dosyalar, bir köşede müzik arşivi, bir köşede Osmanlıca yazmalar... Hepsi onun hayatının sessiz şahidi.

Bir Ömürlük Meslek Ahlâkı

Hasan Yügrük, yıllarca Yusuf Ağa Kütüphanesi'nde hizmet etti. İl Halk Kütüphanesi'nde müdür yardımcılığı yaptı; fakat makam ve unvan sevdası taşımadı. Mütevazı bir tavırla, "Benim yerim kitapların arasındaki sessizliktir," derdi. Müdürlük teklif edildiğinde kabul etmedi; o, makamı değil, hizmeti seçti. Daha sonra Selçuk Üniversitesi Dokümantasyon Daire Başkanlığı görevini üstlendi. Orada da bilginin düzeni, belgenin hafızası için çalıştı.

Fransa'da yaptığı inceleme gezisinde de aynı ruhla hareket etti; Paris kütüphanelerinde

Abulbaki Gölpınarlı'nın Hasan Yügrük
çizimi ve imzası (1980)

dolaşırken, oradaki sistemleri incelerken bir yandan da Türkiye’yi temsil etti. Ülkesine döndüğünde hep o gördüklerini memleketine kazandırmanın gayreti içinde oldu.

Bir Temelin Mimarı

Bugün Konya Yazma Eserler Bölge Müdürlüğü olarak hizmet veren kurumun temellerinde, onun da emeği vardır. O yıllarda “*Bölge Yazma Eser Kütüphanesi*” olarak anılan bu yapının kuruluş sürecinde, Lütfi İki ve Hasan Yügrük’ün isimleri birlikte anılır. İkisi de o dönemin idealist kütüphanecilerindendi; yazma eserleri koruma fikrini bir medeniyet görevi olarak görürlerdi.

Burdur’da yaşanan sel felaketinde, kütüphane kitaplarını kurtarmak için bizzat sahaya inen Hasan Yügrük abimiz, çamurlu suların arasında kitapları tek tek elleriyle taşıdı. O günkü çabası, bugün Yazma Eserler Kurumu Başkanlığı’nın fikrî temellerini atan bir öncülük olarak değerlendirilebilir. Çünkü o sadece kitapları kurtarmadı; bir kültürün hafızasını geleceğe taşıdı.

Bir Bayram Hatırası ve Bir Mushaf Hediyesi

Bayram günlerinden birinde, Hasan Yaşar beyle beraber evine yaptığımız ziyarette, “Sana bir hediye vereceğim,”

Seyit Küçükbezirci, Saim Arıtan, Hasan Yögrük, Bekir Şahin, Bahtiyar Eroğlu, Caner Arabacı, Hasan Yaşar, İhsan Kayseri

demoştı. O hediye aslında Cumhurbaşkanımıza takdim etmeyi düşünmüş; ancak Yazma Eserler Bölge Müdürlüğü hizmet binasının tamamlanması gecikti, Ben bağışımı geciktirmeyeyim demişti.

görevle değil gönülle çalışır. Hasan YÜGRÜK işte o güzel insanlardan biridir. Gönlünü ve faya, ömrünü hizmete adanmış bu aziz insana sağlık ve afiyet temenni ediyoruz.

Hediye ettiği eser Parşemen üzerine yazılmış maddi ve manevi kıymetine paha biçilemez bir “Mushaf Kûfisi” idi. Emevî ve Abbâsî dönemlerinden günümüze ulaşan bu nadide yazı türü, köşeli hatları ve sade estetiğiyle ilk Kur’an nüshalarının dili gibidir. “Asr-ı Saadet’ten Abbâsîlerin ilk dönemlerine kadar uzanan bir gelenektir bu,” diye anlatmıştı. O Mushaf sadece bir yazı örneği değil, Hasan Yögrük’ün kitaplara duyduğu kutsal sevginin sembolüydü. Şimdi bu nadide eser Konya Yazma Eserler Bölge Müdürlüğünde yerini aldı.

Bugün onun adını anarken hem dua ediyor hem de onun izinden yürümeye gayret ediyoruz. Çünkü bazı insanlar vardır,

